

Sem zat op een omgevallen boomstam aan de rand van het bos. Tranen rolden over zijn wangen. In de verte spitste Vik, de slimme blauwe vos, zijn oren. Hij hoorde zacht gesnik en zag Sem alleen zitten. Snel liep hij naar hem toe, ging naast hem zitten en legde een poot op Sems schouder. "Hé," zei Vik zacht. "Ik heb een plan. Kom, we gaan op avontuur."

Sem en Vik liepen samen het bos in. Maar dit was geen gewoon bos. Alles leek te gloeien in een diepe, rode kleur. Sem voelde zich onrustig.

“Waarom voelt alles zo... boos?” vroeg hij zachtjes.

“Dit is het bos van boosheid,” legde Vik uit. “Boos zijn hoort bij verdriet. Het betekent dat je iets of iemand mist. En weet je wat helpt?”

Sem schudde zijn hoofd.